

РЕШЕНИЕ

№ 992

гр. Варна, 18.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 1 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивелина Димова

при участието на секретаря Петя В. Георгиева
като разгледа докладваното от Ивелина Димова Административно
наказателно дело № 20223110200148 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Подадена е жалба от К. Б. АНГ. от гр.Варна срещу Наказателно постановление № 21-0442-000706/13.12.2021г. на началник сектор към ОДМВР-Варна, РУ 04 Варна, с което на лицето било наложено административно наказание “глоба” в размер на 1000 лева, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.177, ал.4, т.2 от ЗДвП, както и административно наказание глоба в размер на 20 лева, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.185 от ЗДвП.

Жалбоподателят счита наказателното постановление за незаконосъобразно, неправилно и издадено при съществени нарушения на материалния закон. Оспорва възприетата в НП фактическа обстановка. Привежда доводи за наличие на съществени нарушения на процесуалните правила, а именно- не са посочени обстоятелствата, при които е извършено вмененото му нарушение, както и обстоятелствата, които го потвърждават. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло наказателното постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично. Представлява се от адв.Д. Н., който поддържа жалбата на изложените в нея основания. Допълнително твърди, че е налице заинтересованост у актосъставителя, който е бил във влошени отношения с представител на дружеството-собственик на процесния автомобил. Оспорва наличието на разпилян товар по пътната настилка, като изтъква, че превозното средство е

разполагало с платнище за укрепване на товара. Намира за приложима различна разпоредба от Наредба №7/27.04.2018г. от цитираната в наказателното постановление.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител. Депозира писмени бележки, в които изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли същата да бъде оставена без уважение, като претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В случай, че жалбата бъде уважена, моли евентуално претендираните от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение да бъдат присъдени в минимален размер.

Жалбата е подадена от надлежна страна – наказаното физическо лице, в преклузивния 7-дневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН (в редакцията, действала при връчването на НП), срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на претендираното нарушение, поради което е **процесуално допустима**. Разгледана по същество, същата е **неоснователна**, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи от **фактическа страна** следното: Жалбоподателят бил правоспособен водач за категории С, В, DE, CE, D, AM, ТКТ и В. На 09.11.2021г. около 10,42ч. той управлявал товарен автомобил марка „Мерцедес 2535” с рег.№ ***, собственост на „Газтрейд“ АД по път VAR-2050 (Аврен-Белослав), в района на местност „Бялата вода“. Автомобилът бил натоварен с пясък, като горната част на формирания от товара куп надвишавал линията на каросерията. Въпреки че превозното средство било оборудвано с платнище, то не било поставено и не покривало товара, в резултат от което при движението на автомобила върху пътното платно се разпилявал пясък. Същевременно на посочения път, на кръстовището с път-9004, от свидетелите Д. М. Д. и М. АС. АРС.- служители при Четвърто РУ към ОД на МВР-Варна, била извършвана проверка за спазване на ЗДвП. Свидетелите забелязали изтичането на части от товара и спрели жалбоподателя за проверка. По време на проверката двамата установили, че под камиона има теч на гориво или смазочен материал, както и че зад него продължава да изтича пясък. Във връзка с тези констатации на същата дата бил съставен акт за установяване на административно нарушение на А. за това, че управлява процесния автомобил, без да е поставил наличното платнище и е допуснал насипния товар (пясък) да не бъде подходящо обезопасен, което е довело до разпиляването му на пътното платно, явяващо се значителна неизправност, както и за това, че по време на движение превозваният товар се разпилява по пътното платно, като водачът не взема мерки за сигнализиране и почистване. Актът бил съставен в присъствието на нарушителя, бил предявен и подписан без възражения. Писмени такива не били депозирани и в срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН. Въз основа на съставения акт на 13.12.2021г. било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което на К.А. била наложена глоба в размер на 1000,00 лв. за извършено нарушение по чл.177, ал.4, т.2 ЗДП, както и глоба в размер на 20,00 лева за нарушение на чл.128 от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа събраните по делото доказателства: основно от разпита на свидетелите Д. М. Д. и М. АС. АРС., както и от приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства. Показанията на свидетелите следва да бъдат кредитирани като последователни, безпротиворечиви и логични. По отношение св.Д. се твърди наличие на предубеденост поради влошени отношения с регионалния мениджър за Североизточна България на дружеството-собственик на автомобила. В тази насока са показанията на последния-св.П. Д. С, който твърди, че е свидетел по досъдебно производство, водено срещу Д., във връзка с твърдения, че полицейският служител е получавал горива от бензиностанция на дружеството, без да ги заплаща. Не са налице обаче доводите за необективност на свидетеля да бъдат споделени. На първо място, от изисканата от ОП-Варна справка е видно, че по цитираното от св.С ДП №133/2020г. по описа на ОСЛО при ОП-Варна до момента не са повдигани обвинения, както и че в постановлението за образуването му не е конкретизирано виновно лице. На следващо място и с по-съществено значение е обстоятелството, че дори и действително да съществуват подобни влошени отношения с представител на дружеството, това обстоятелство само по себе си не обуславя извод за недостоверност на показанията на св.Д.. Напротив, съдът намира, че същите следва да бъдат кредитирани изцяло, тъй като се подкрепят и от други доказателства по делото. Това са на първо място показанията на св.А., за когото не е констатирано никакво основание да бъде считан за предубеден или необективен. Св.А. е категоричен, че товарът е бил непокрит и се е разпилявал по пътя, както и че наличното платнище не е било разпънато върху превозвания материал, за да го укрепи. Св.А. потвърждава и че товарът е формирал много голяма купчина, като след спирането на автомобила зад него е продължавал да се изсипва пясък. От решаващо значение за формирането на фактическите изводи на съда са приобщените разпечатки от фотоснимки, ценени в качеството на веществени доказателства. Последните не са изготвени по реда на НПК и не представляват веществени доказателствени средства по смисъла на чл.125, ал.1 от НПК. Съдебната практика обаче приема, че случайно създадените фотоснимки, видеозаписи и т.н., които отразяват или съдържат информация за обстоятелствата, включени в предмета на доказване по чл.102 от НПК, следва да се третираат като веществени доказателства по смисъла на чл.109, ал.1 от НПК, тъй като представляват предмети, върху които има следи от престъплението (в този смисъл изрично е Решение №390/02.10.2009г. по н.д.№393/09г., II н.о. на ВКС). Посочените снимки отразяват обективно фиксираните върху тях обстоятелства и са неповлияеми от субективизъм. От фотоснимките е видно, че натовареният в автомобила пясък надвишава линията на каросерията му, наличното платно не е разпънато върху товара, като и че зад превозното средство е ясно видимо наличието на разпиляна част от превозвания материал. При това положение съдът не намира основания да се съмнява в

достоверността на показанията на проверяващите. Обратният извод се налага по отношение показанията на свидетелите П. Д. С и Свилен П.ов Липчев. Като служители на дружеството-собственик на процесния автомобил двамата по начало не могат да бъдат счетени за незаинтересувани и непредубедени свидетели. Предвид данните от приложените фотоснимки също така по никакъв начин не биха могли да бъдат кредитирани твърденията им, че по пътното платно не е имало никакви замърсявания с инертни материали. Предвид всичко изложено съдът счете фактическите твърдения на наказващия орган, отразени в обжалваното наказателно постановление, за доказани по несъмнен начин.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от **правна страна** следното: В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административнонаказващия орган санкционна норма.

При извършената цялостна служебна проверка с оглед задължението си по чл.314, ал.1 НПК съдът установи, че при издаването на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения на нормите на ЗАНН, водещи до неговата отмяна. Съставеният АУАН и издаденото въз основа на него НП съдържат законоустановените в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН (действащи към момента на издаването на акта и постановяването на НП) реквизити. Същите са издадени в предвидените за това срокове, като при връчването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган (видно от приложените копия на Заповед № 8121з-515/14.05.2018 г. н а министъра на вътрешните работи) . Описанието на нарушенията е достатъчно пълно и ясно, като позволява на санкционираното лице да разбере извършването на какво деяние му е вменено и да организира адекватно защитата си.

По приложението на **материалния закон** съдът установи следното:

Разпоредбата на чл.127, ал.1, т.2 от ЗДвП предвижда, че превозваните товари следва да бъдат укрепени, като по силата на втората алинея на цитираната норма товарите, които може да бъдат разпилени, трябва да бъдат покрити. От своя страна чл.177, ал.4, т.2 от ЗДвП предвижда специална

санкция за лице, което управлява пътно превозно средство с неукрепен товар в нарушение на изискванията на наредбата по чл. 127, ал. 4, при констатирани значителни неизправности при укрепването на товара. Касае се за Наредба № 7/27.04.2018 г. за укрепване на превозваните товари, издадена от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, обн., ДВ, бр. 39 от 11.05.2018 г., в сила от 20.05.2018 г. Понятието „товар“ е дефинирано в § 1 от Допълнителните разпоредби на Наредбата, според който това са всички стоки, които обикновено биха се поставили във или върху частта от превозното средство, предназначена за превоз на товари, които не са постоянно прикрепени към него, включително предмети в носители на товари, като касети, подвижни тела или контейнери в превозни средства. Предвид тази легална дефиниция няма съмнение, че превозваният материал се явява „товар“ по смисъла на Наредбата. Същевременно разпоредбата на чл. 3 от посочената Наредба установява задължение за водача преди натоварването да приложи най-подходящите методи за обезопасяване на товарите съгласно изискванията на чл. 8 /визиращ съответните стандарти за укрепването на товара/, а също и да определи броя и вида, и да използва необходимите средства за максимална надеждност на обезопасяването. Неизправностите, свързани с укрепването на товарари, се класифицират от нормата на чл.9, ал.5 от Наредбата в три групи според степента на риска-незначителна неизправност, значителна неизправност и опасна неизправност. Значителна е неизправността, когато товарът не е бил обезопасен достатъчно и е възможно значителното му изместване или преобръщане на части от него. Правилата, по които се извършва оценка дали са спазени изискванията за обезопасяване на превозвания товар и видовете неизправности, свързани с укрепването на товарите, са определени в приложение № 1 (чл.9, ал.4 от Наредбата). Част 20.5 от Приложението визира неизправностите, свързани с превоз на насипен материал, лек и несвързан материал. В т.20.5.2 от Приложението необезопасяването по подходящ начин на насипния товар се третира като значителна неизправност. В случая е превозван насипен материал. След като части от него са изтичали от превозното средство и са се разпилявали по пътното платно, безспорно товарът не е бил обезопасен по подходящ за това начин. Както беше посочено, по силата на чл.127, ал.2 от ЗДвП товарите, които може да бъдат разпилени, трябва да бъдат покрити, а процесният товар не е бил покрит с наличното платнище. В съдебната практика трайно се

приема, че неподходящото обезопасяване на насипен товар е значителна неизправност според т.20.5.2 и обуславя квалификацията на деянието по т.2 на чл.177 ал.4 от ЗДвП. (В изложения смисъл са напр. решението по КАНД № 66/2021г. на ВАДМС, Решение № 114 от 7.06.2022 г. на АдмС - Шумен по к. а. н. д. № 85/2022 г. и др.). Неоснователни са доводите на процесуалния представител на жалбоподателя, че се касае за друг вид неизправност, а именно-отвяване на насипния товар. Превозваният материал се е изсипвал от автомобила, като няма данни това да се е случвало под въздействие на движението на въздуха. При това положение съдът приема, че жалбоподателят действително не е изпълнил вмененото му по силата на цитираните по-горе норми задължение да управлява ППС, превозващо насипен товар, само след подходящото обезопасяване на товара посредством покриването му, в резултат на което са констатирани значителни неизправности при укрепването на товара. По този начин същият е осъществил състава на нарушение по чл.177, ал.4, т.2 от ЗДвП, която норма освен санкция съдържа и дължимото правило за поведение. Наказващият орган правилно е установил наличието на посоченото нарушение, надлежно е издирил приложимата санкционна разпоредба и е наложил законосъобразно наказание в предвидения фиксиран размер. Следователно липсват основания за отмяна на обжалваното наказателно постановление в тази му част.

На следващо място, нормата на чл.128 от ЗДвП предвижда задължение за водача, когато по време на превозването товарът падне изцяло или частично на пътя, да вземе необходимите мерки за сигнализиране на товара и на пътното превозно средство и за почистване на пътното платно. В случая водачът първоначално не е изпълнил задължението си да не управлява ППС с неукрепен товар, в резултат на което част от него е попаднала на пътното платно. След това той не е изпълнил и изискването на чл. 128 от ЗДвП, след като товарът вече е разпилян, да сигнализира за това обстоятелство другите участници в движението и да почисти пътното платно. От показанията на свидетелите А. и Д. се установява, че жалбоподателят не е почистил разпиления от превозното средство материал и следователно той е осъществил състава и на това нарушение, за което правилно и законосъобразно е санкциониран с обжалваното наказателно постановление. Доколкото за това нарушение не е предвидена специална санкция, следва да се приеме, че нарушението законосъобразно е санкционирано по реда на общата санкционна разпоредба на чл. 185 от ЗДвП, предвиждащ наказание за нарушение на този закон и на издадените въз основа на него нормативни актове, за което не е предвидено друго наказание. Нормата на чл.179, ал.1, т.2 от ЗДвП е неприложима в случая, тъй като не е установено възникването на

конкретна опасност за движението. Наказанието е наложено във фиксирания размер, предвиден в закона, при което липсва възможност за индивидуализация. Следователно в тази му част НП също е законосъобразно, поради което същото следва да бъде потвърдено изцяло.

Не са налице основания случаят да бъде счетен за маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН, тъй като нарушенията не се отличават с по-малка тежест от обичайните такива от този вид. Липсват никакви особени извинителни обстоятелства около извършването им, които да обусловят извод за маловажност на случая, поради което приложението на цитираната норма следва да бъде отказано.

Предвид изложеното съдът намира, че обжалваното наказателно постановление следва да бъде потвърдено, а жалбата- да бъде оставена без уважение.

С оглед изхода на делото и направеното от пълномощника на въззиваемата страна съответно искане, на основание чл. 63д, ал.4, вр. ал.1 от ЗАНН, вр. чл. 143, ал.4 от АПК, вр. чл. 144 от АПК вр.чл. 78, ал.8 от ГПК на ОД на МВР-Варна следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение , в размер определен в чл. 37 от Закона за правната помощ, съгласно препращащата разпоредба на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН. Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. За защита по дела по ЗАНН чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ предвижда възнаграждение в размер от 80 до 120 лева. Според разпоредбата на чл.78, ал.8 от ГПК размерът на юрисконсултското възнаграждение се определя от съда. В случая юрисконсултът не е участвал лично в проведените съдебни заседания, като случаят не се отличава с фактическа или правна сложност, поради което съдът намира, че следва да се присъди възнаграждение в размер на предвидения в закона минимум от 80 лева.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Наказателно постановление № 21-0442-000706/13.12.2021г. на началник сектор към ОДМВР-Варна, РУ 04 Варна , с което на К. Б. АНГ. от гр.Варна, ЕГН:*****, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.177, ал.4, т.2 от ЗДвП, е наложено административно наказание

глоба в размер на 1000 лева, както и административно наказание глоба в размер на 20 лева, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.185 от ЗДвП, като **законосъобразно**.

ОСЪЖДА К. Б. АНГ. от гр.Варна, ЕГН:*****, да заплати на ОДМВР-Варна сумата от 80,00 лева /осемдесет лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____